

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2013. évi június hó 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság a testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.29/2012/9. számú ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a 2013. évi február hó 13. napjától a 2013. évi június hó 4. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 12.000 (tizenkettőezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.29/2012/9. számú, 2012. december 12. napján kelt ítéletével vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt 5 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, egyben kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen levő képviselője útján a tényállás és a bűnösségi körülmények kiegészítése mellett a törvényszék ítéletének megváltoztatására, a vádlott cselekményének eltérő minősítésére, emberölés büntettének kísérlete megállapítására tett indítványt.

A vádlott és védője a másodfokú eljárás során kizárólag a büntetés enyhítése tekintetében tartották fenn jogorvoslati kérelmüket.

A védelmi fellebbezések alapján eljárva a másodfokú bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a megelőző eljárással együtt bírálta felül az elsőfokú bíróság határozatát. A felülbírálat során a fellebbviteli bíróság megállapította, hogy a

törvényszék a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le az eljárást. A tényállást túlnyomórészt felderítette, a bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján az ügyészi indítványnak megfelelően az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az alábbiak szerint egészíti ki.

A sértett még a földön feküdt, amikor 2011. november 18. napján reggel 5 órakor **tanú1** nevű fia rátalált.

A sértett agysérülése ellátatlansága esetén egy-két napon belül a halálához is vezethetett volna.

Az így kiegészített tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében meghatározott megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a vádlott tagadásával szemben alapvetően a sértett vallomása, valamint a cselekményről a sértettől közvetett módon tudomást szerző **tanú1** és **tanú2** tanúk vallomása, illetve az orvosszakértői vélemény alapján állapította meg. A vádlotta másodfokú eljárás során a bűncselekmény elkövetését már elismerte, e beismerő vallomás nélkül is kellő bizonyíték állt rendelkezésre az elsőfokú bíróság számára, hogy a bűnösség kérdésében megnyugtatóan állást foglaljon. A sértett végig határozottan és következetesen állította, hogy a fia bántalmazta őt és az eljárás egyéb adataiból is az állapítható meg, hogy kizárólag a vádlottlehetett az a személy, aki a sértett sérüléseit okozta. A vádbeli időpontban a vádlottjelentését a sértett lakásában bizonyította **tanú3** tanúvallomása. Olyan adat pedig nem merült fel, hogy más is járt a **sértett** házában.

Az elsőfokú bíróság helyes érveket tartalmazó mérlegeléssel állapította meg a tényállást, melyet a másodfokú eljárásban már sem a vád, sem a védelem nem támadott. A helyesen megállapított tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és az elkövetett cselekményt is az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette. A fellebbviteli főügyészség vitatta ugyan az elsőfokú bíróság által alkalmazott minősítés helyességét, de annak megváltoztatását a másodfokú bíróság nem látta indokoltnak. A cselekmény minősítésének megállapítása során jelen ügyben kizárólag a tárgyi oldal elemeiből lehet kiindulni. Az irányadó tényállás szerint a vádlott nagy erővel a sértettet nem bántalmazta. A középest meghaladó erejű bántalmazások is kizárólag a sértett karján, illetve vállán keletkezett sérülésekkel hozhatók összefüggésbe. A sértett fejét ért bántalmazás során tenyérrel és ököllel kis, illetve közepes erővel történt. E bántalmazások jellegét és erejét tekintve a sértett életveszélyes sérüléseivel okozati összefüggésbe nem hozhatók. Kizárólag az ítélet 2. oldalának III. pontjában írt bántalmazás - mely szerint közepes erővel az asztalba, majd a falba verte a sértett

fejét - okozhatta az agyzúzódást, illetve a jobb oldali keményburok alatti vérömlenyt. A bántalmazás ezen részletével kapcsolatosan azonban további adatok nem állnak rendelkezésre. Az ügyben a nyomozás során helyszíni szemlét nem folytattak le, nyomokat nem rögzítettek, és a sértett vallomásából sem állapítható meg további részlet a bántalmazást illetően. Ilyen körülmények mellett pedig nem állnak rendelkezésre olyan adatok, amelyekből kétséget kizáróan a vádlott eshetőlegesen ölési szándékára megnyugtatóan következtetést lehetne levonni. Ugyanakkor a testi sértés okozására irányuló szándék és a bántalmazás életveszélyes eredménye aggálytalanul bizonyított.

Kétségtelen, hogy a vádlott a sértettet a cselekmény elkövetése után a lakásában nyitott ablak mellett, a földön hagyta. Ugyancsak a nyomozás hiányossága volt, hogy nem tisztázták a vádbeli időpontban pontosan milyen időjárási körülmények voltak, mint ahogy azt sem derítették fel, hogy a lakásban akár az időjárási körülmények, akár a fűtés hiánya miatt, milyen hőmérsékleti viszonyok uralkodtak. Így pedig a sértett kihülésével kapcsolatosan az eshetőlegesen ölési szándékra, a sértett halálának bekövetkezésébe való belenyugvásra sem lehet megalapozottan következtetést levonni. Az a körülmény pedig, hogy egy esetleges orvosi ellátás hiánya miatt a sértett halála bekövetkezhet, minden életveszélyes sérülés esetén fennáll, így ez önmagában az emberölés kísérletének megállapítására nem ad okot.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság helytállónak találta az elsőfokú bíróság azon következtetését, hogy a sértett súlyosabb sérülése, halála kizárólag akkor következett volna be, ha őt a vádlott nagyobb erővel bántalmazza, illetve a sértett életfontosságú szerveit éri ez a nagyobb erejű bántalmazás. Mivel ez utóbbi körülmények akaratlagosak, így nem a véletlenül múlt a súlyosabb sérülés elmaradása.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a cselekmény minősítésének megváltoztatására nem látott indokot.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel és megfelelő súllyal értékelte. A másodfokú bíróság mellőzte az enyhítő körülmények köréből azt, hogy a vádlott idősebb kora a javára figyelembe vehető. Önmagában a kor nem érdem, és a vádlott esetében a büntetett előélete, de az ellene jelenleg folyó más büntetőeljárás sem indokolja életkorának enyhítő körülményként való értékelését. Az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben a szabadságvesztés-büntetést a középértékben határozta meg. A büntetés kiszabása során nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a vádlott az édesanyját bántalmazta kitartó szándékkal, rendkívül brutális módon. A sértett sérüléseinek gyógytartama rendkívül hosszú, lábadozása elhúzódó volt, és nem következmények nélküli. A súlyos egészségromlás és a maradandó fogyatékoság a sértett esetében azt jelenti, hogy élete hátralevő részében rendszeres gondozásra, segítségnyújtásra szorul, életkörülményei tartósan és súlyosan megnehezültek. Ilyen körülmények mellett a vádlott büntetésének enyhítésére nem kerülhet sor. Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés-büntetés és közügyektől eltiltás tetтарыны, megfelel a

társadalmi igazságosság elvárásainak is.

A fentiekre tekintettel az ítélőtábla a törvényszék ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította.

A Be.381.§ (1) bekezdése alapján a vádlott köteles megfizetni a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget.

P é c s, 2013. június 4.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.29/2012/9. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.I.101/2013/5. számú végzésével 2013. június 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke